

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 11. oktobar 2019. godine
Br. ref.:RK 1445/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI24/19

Podnosilac

Valon Miftari

**Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda
Rev. br. 276/18 od 10. septembra 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Valon Miftari (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa prebivalištem u selu Dužnje, opština Đakovica.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenja Vrhovnog suda Rev. br. 276/18 od 10. septembra 2018. godine (u daljem tekstu: osporeno rešenje), koje mu je uručeno 4. oktobra 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim su, kako navodi podnosilac zahteva, povređena njegova prava zagarantovana članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: Konvencija).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 4. februara 2019. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 8. februara 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Safet Hoxha (članovi).
7. Dana 27. juna 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i u skladu sa zakonom poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu. Istog dana, od Osnovnog suda u Đakovici je zatražena povratnica kao dokaz o prijemu osporenog rešenja od strane podnosioca.
8. Dana 15. jula 2019. godine, Osnovni sud u Đakovici je obavestio Sud da je podnosiocu zahteva osporeno rešenje uručeno 4. oktobra 2019. godine.
9. Dana 25. septembra 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Odlukom Vrhovnog suda, Ap-Kz.nr221/2011, od 6. decembra 2011. godine, podnosilac zahteva je oslobođen optužbi za izvršenje krivičnog dela na osnovu člana 405. stav (2) ZKPK.
11. Dana 1. juna 2012. godine, nakon što je oslobođen svih optužbi pravosnažnom presudom, podnosilac zahteva je Osnovnom sudu u Đakovici podneo tužbu u radnom sporu protiv Ministarstva unutrašnjih poslova, odnosno Policije Kosova, kojom je tražio da se ponište akti Policije Kosova kojima mu je prekinut radni odnos.
12. Dana 22. jula 2016. godine, Osnovni sud u Đakovici je rešenjem C. br. 192/2012, nakon što je ocenio uslove za dozvoljenost tužbe, zaključio da je tužba neblagovremena.
13. Podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv rešenja Osnovnog suda u Đakovici od 22. jula 2016. godine zbog navodnih povreda materijalnog i procesnog prava.
14. Dana 14. aprila 2018. godine, Apelacioni sud je rešenjem AC. br. 3200/2016, odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca i potvrdio u celosti rešenje prvostepenog suda od 22. jula 2016. godine.
15. Podnosilac zahteva je u zakonskom roku podneo Vrhovnom sudu zahtev za reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.
16. Dana 10. septembra 2018. godine, Vrhovni sud je rešenjem Rev. 276/2018, odbio, kao neosnovan, zahtev za reviziju koji je podneo podnosilac zahteva i potvrdio kao pravilna rešenja nižestepenih sudova.

Navodi podnosioca zahteva

17. Podnosilac navodi da mu je odlukama redovnih sudova povređeno ustavno pravo na sudsku zaštitu prava zbog toga što je *“...istom odbijeno pravo na pristup pravdi zbog činjenice da nakon oslobađanja od optužbi u presudi Vrhovnog suda Kosova, presuda Vrhovnog suda Kosova AP-KZ. 221/2011 od 6. decembra 2011. godine, stvorila se jedno novo činjenično stanje kojim su prestale da važe okolnosti pod kojima je žalocu izrečena mera udaljavanja sa radnog mesta, i bez njegove krivice i u činjeničnoj i pravnoj nemogućnosti, on nije imao mogućnost da ospori akte kojima je udaljen sa posla”*.
18. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da su mu iz gore navedenih razloga povređena: *“...osnovna ljudska prava i to zaštićeno pravo predviđeno u članu 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima i člana 31 Ustava Republike Kosovo, u okviru kojeg je oštećenima povređeno pravo na pravično suđenje i uz jednakost strana u postupku, kao i pravo po članu 54 Ustava Republike Kosov u sudskoj zaštiti prava”*.

19. Na kraju, podnosilac traži od Suda: *“...da poništi i da proglasi neustavnim sledeće sudske odluke: 1. Odluku Osnovnog suda u Đakovici C. br. 192/2012 od 22.07.2016. godine, 2. Odluku Apelacionog suda AC. br. 3200/2016 od 11.04.2018. godine i 3. Odluku Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 276/2018 od 11.04.2018. godine”*.

Prihvatljivost zahteva

20. Sud prvo razmatra da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti koji su propisani Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovníkom.
21. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.

[...]“.

22. Sud se takođe poziva i na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

[...]

“2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

23. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, da je iscrpeo raspoloživa pravna sredstva, da je naveo akt javnog organa koji osporava pred Sudom, a takođe, naglasio je i ustavna prava i

slobode za koja tvrdi da su povređena osporenom odlukom, u skladu sa članom 48. Zakona i podneo je svoj zahtev blagovremeno, u skladu sa članom 49. Zakona.

24. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika određuje uslove na osnovu kojih Sud može razmatrati zahtev, uključujući i uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Konkretno, pravilo 39 (2) propisuje da:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

25. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su mu odlukama redovnih sudova povređena prava zagarantovana članovima 31. i 54. Ustava, kao i članom 6. Konvencije, jer mu je uskraćeno pravo na pristup pravdi i pravo na sudsku zaštitu prava, kao rezultat povrede prava iz radnog odnosa.
26. S tim u vezi, Sud primećuje da je Osnovni sud u Đakovici odbacivanje tužbe podnosioca kao neblagovremene, obrazložio na sledeći način: *“[iz] odluke od 21.03.2007. godine i presude kojom je oslobođen svih optužbi tužilac, sud je utvrdio da je tužba podneta nakon zakonskog roka predviđenog Zakonom o radu član 78 i 79 Zakona br. 03/L-212, odluka je doneta 25.05.2007. godine, a tužba je pred ovim sudom podneta dana 01.06.2012. godine, što znači nakon punih 5 godina, a to znači da je istekao zakonski rok za podnošenje tužbe”.*
27. Apelacioni sud je dalje, nakon što je ocenio navode podnosioca zahteva izložene u žalbi po pitanju blagovremenosti tužbe, argumentovao: *“Odluke tužene na osnovu kojih je tužilac ostao bez radnog odnosa su dobile svoj konačni oblik još tokom 2007. godine. On je ovom zadnjom žalbom, koja je podneta 01.6.2012. godine, napadnuo i tražio poništenje i distribucionog pisma tužene DPKP- 01/555/2012 od 24.5.2012. godine, izdatog od generalnog direktora Policije Kosova (Sh.M.), koje nema ni karakter “odluke”, već je jedno obično obaveštenje sa kojim se tužiocu stavlja na znanje, ponovo, da je njegovo pitanje jedno završeno pitanje, kao i da nema pravnih mogućnosti da se vrati na posao kod tužene. Tužilac, osporavajući “distributivno pismo tužene” – ne može sam sebi da veštački kreira nove zakonske rokove da bi tražio sudsku zaštitu njegovih prava koja proizilaze iz radnog odnosa, a ovo je povezano sa odlukama tužene koje potiču iz još iz 2007. godine, koje se sada čak ni ne mogu oceniti zato što su istekli svi mogući zakonski predviđeni rokovi za to, bilo po starim ili po novim zakonima, stoga, prvostepeni sud je delovao pravilno kada je tužbu tužioca odbacio kao neblagovremenu (podnetu van roka), stoga su u potpunosti neosnovani žalbeni navodi tužioca a napadnuto rešenje se potvrđuje”.*
28. Na kraju, podnosilac zahteva je podneo zahtev za reviziju, a Vrhovni sud je na njegove navode o blagovremenosti odgovorio sledećim obrazloženjem: *“U ovoj pravnoj stvari je primećeno da je tužiocu prekinut radni odnos odlukom direktora osoblja, Ref. br. KPS/DP/AP/4024/D od 23.5.2007. godine koju je tužilac primio 25.5.2007. godine a koja je definitivna pri organu zaposlenja. Tužilac, nakon prijema ove odluke nije inicirao nikakav postupak pred*

Nezavisnim nadzornim odborom, niti u nadležnom sudu, a podneo je tužbu u prvostepenom sudu od 1.6.2012. godine, nakon što je dobio presudu kojom se oslobađa krivične odgovornosti, odnosno nakon isteka roka od 5 godina, i po ovom osnovu, sudovi nižih instanci su ocenili da je tužba podnesena nakon isticanja zakonskog roka koji je određen u gore navedenim odredbama, a sudovi nižih instanci su postupili pravično kada su istu odbacili kao van roka. [...]”.

29. Iz spise predmeta, Sud primećuje da su redovni sudovi odbacili tužbu podnosioca iz procesnih razloga jer su ocenili da nisu ispunjeni uslovi dopustljivosti za meritorno razmatranje jer je tužba bila podneta van roka predviđenog zakonima na snazi.
30. Sud u ovom slučaju ocenjuje da se navodi podnosioca zahteva zapravo odnose na način kako su redovni sudovi tumačili odgovarajuće odredbe procesnog prava, stoga Sud smatra da navodi podnosioca zahteva u stvari pokreću pitanja zakona (zakonitost) koja spadaju u delokrug redovnih sudova a ne Ustavnog suda.
31. Sud ponavlja da nije njegov zadatak da se bavi činjeničnim ili zakonskim greškama koje su navodno izvršili redovni sudovi prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su te greške mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može oceniti zakon koji je doveo dotle da redovni sud donese jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud “četvrtog stepena”, što bi imalo za rezultat prekoračenje granica postavljenih u njegovoj nadležnosti.
32. Naime, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, ESLJP, slučaj *Perlala protiv Grčke*, stav 25 i *Khan protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, stav 34, i vidi, takođe, slučajeve KI70/11, podnosioci zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine i KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 41).
33. Uloga Ustavnog suda je da obezbedi saglasnost sa pravima zagwarantovanim Ustavom i drugim pravnim instrumentima. Prema tome, Ustavni sud ne može postupati kao “sud četvrtog stepena” (vidi, *mutatis mutandis*, rešenje o neprihvatljivosti Ustavnog suda, slučaj KI86/11, podnosilac zahteva *Milaim Berisha*, od 5. aprila 2012. godine).
34. U tom smislu, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva imao dovoljno mogućnosti da pred redovnim sudovima predoči sve navode o povredi svojih prava. Pored toga, Sud smatra da su njegovi argumenti pravilno saslušani i uredno ispitani od strane redovnih sudova. Sud smatra da su odluke redovnih sudova obrazložene i da postupci, gledano u celosti, ni na koji način nisu bili nepravilni ili proizvoljni (vidi slučaj ESLJP-a *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, presuda od 30. juna 2009. godine).
35. Na osnovu napred navedenog, Sud primećuje da se podnosilac zahteva jednostavno ne slaže sa ishodom postupka pred redovnim sudovima. Međutim,

njegovo nezadovoljstvo ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi ustavnih prava (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj *Mezotur - Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, stav 21, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine, vidi, rešenje o neprihvatljivosti Ustavnog suda u slučaju KI25/11, podnosilac zahteva *Shaban Gojnovci*, od 28. maja 2012. godine, stav 28, vidi, takođe, slučaj KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 42).

36. U zaključku, Sud smatra da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama jer podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoju tvrdnju o povredi prava zagaranтованиh Ustavom i Konvencijom.
37. Shodno tome, Sud zaključuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika, mora se proglasiti neprihvatljivim.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, na osnovu člana 113.7 Ustava, člana 20. Zakona i pravila 39 (2) i 59 (b) Poslovnika, dana 25. septembra 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

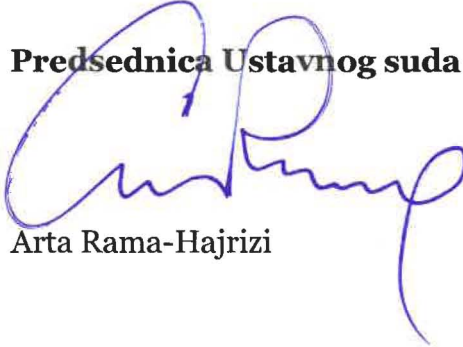
Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi